

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Chmelíčka a soudců JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Martina Jachury v právní věci žalobce: **Ing. Jiří D.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. Mgr. Bronislavem Šerákem, advokátem se sídlem Praha 5, Na Bělidle 2/830, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **3,470.280,- Kč s přísl., k odvolání žalobce** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17.6.2014, č.j. 10 C 16/2013-221,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku II. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci dalších 174.320,- Kč se 7,05% úrokem z prodlení z této částky od 15.1.2013 do zaplacení do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Ohledně zbývajících 3,072.860,- Kč s příslušenstvím a ohledně 0,7% úroku z částky 3,470.270,- Kč se rozsudek soudu I. stupně **p o t v r z u j e**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 223.100,- Kč se 7,05% úrokem z prodlení ročně z této částky od 15.1.2013 do zaplacení do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Ohledně zbývajících požadovaných 3,247.180,- Kč se 7,05% úrokem z prodlení ročně z této částky od 15.1.2013 do zaplacení

a úroku z prodlení ve výši 0,7 % ročně z částky 3,470.280,- Kč od 15.1.2013 do zaplacení byla žaloba zamítnuta (výrok II.). O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok III.).

Žalobce se žalobou ze dne 15.1.2013 domáhal zaplacení předmětné částky, a to jako náhrady škody i náhrady nemajetkové újmy, která mu vznikla nezákonným usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 2.5.2008, kterým bylo vůči němu zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a/ trestního zákona a trestního činu neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 178 odst. 2 a 3 písm. c/ trestního zákona. Poukazoval na to, že byl rozsudkem zdejšího soudu jako soudu odvolacího ze dne 18.1.2012, sp.zn. 5 To 417/2011, obžaloby zproštěn s tím, že skutek, který spáchal, není trestným činem, když tento rozsudek nabyl právní moci dne 18.1.2007. Z požadované částky představovala částka 179.280,- Kč náklady obhajoby, částka 1,291.000,- Kč náhradu škody spočívající v ušlé mzdě a zbývající 2,000.000,- Kč požadoval žalobce jako náhradu nemajetkové újmy. Žalobce i poukazoval na to, že svůj nárok uplatnil u žalované nejprve mimosoudně dne 13.7.2012, jeho žádost však nebyla vyřízena.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Uváděla, že náklady obhajoby nebyly pro chybějící součinnost žalobce doloženy, ztráta na výdělku žalobci vůbec nevznikla a nárok na náhradu nemajetkové újmy je zjevně nepřiměřený.

V dané věci soud I. stupně ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 8 T 53/2009 zjistil, že dle usnesení ze dne 2.5.2008 se žalobce měl dopustit trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele a neoprávněného nakládání s osobními údaji tím, že jako vrchní komisař Útvaru zvláštních činností SKPV Policie ČR dne 24.1.2008 předal pracovníku Úřadu pro zahraniční styky a informace (dále jen ÚZSI) Petru B. DVD se záznamem kamerového systému z Hotelu Savoy v Praze 1, zachycujícím schůzku Miroslava Šloufa a Jiřího Weigla, tehdejšího kanceláře prezidenta V. Klause, ze dne 22.1.2008 s tím, že dne 23.1.2008 byl následně záznam schůzky zveřejněn na internetu. Z trestního spisu soud I. stupně zjišťoval úkony, které učinil právní zástupce žalobce v trestním řízení, a rovněž i zjistil, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7.12.2010 uznán vinným ze spáchání obou trestných činů, odsouzen k peněžitému trestu ve výši 40.000,- Kč a trestu zákazu činnosti u Policie ČR na dobu jednoho roku. K odvolání žalobce však byl žalobce rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18.1.2012 v celém rozsahu obžaloby zproštěn. Soud dále zjistil, že dne 31.5.2008 žalobce ukončil služební poměr příslušníka Policie ČR, a to propuštěním na základě jeho žádosti. Z výpovědi Ing. Vladimíra Š., tehdejšího náměstka ředitele Útvaru zvláštních činností, soud i zjistil, že tehdejší situace, kdy se byla opakovaně se žalobcem řešena, vedení policie ho však nechtělo propustit, neboť v případě zproštění obžaloby by to policii postihlo. Tehdy žalobce očekával v rodině narození dítěte a rovněž bylo jasné, že v případě zahájení trestního stíhání by musel být postaven mimo službu s příjmem ve výši 60 % dosavadního platu. Protože ředitel útvaru neschválil ani ukončení služebního poměru dohodou, žalobce nakonec za této situace požádal o ukončení služebního poměru sám. Svědek dovozoval, že z platu, který by žalobce dostával jako postavený mimo službu, by rodinu nezabezpečil. Svědek i hodnotil žalobce jako velmi aktivního a zkušeného policistu, který patřil mezi silnější opory týmu a byl i dobrým partnerem pro své kolegy.

Dále soud zjistil, že již k 1.6.2008 nastoupil žalobce do pracovního poměru ke společnosti Xxx, a.s., a to na pozici bezpečnostního konzultanta, kdy jeho hrubá měsíční mzda činila 72.000,- Kč. Průměrný hrubý měsíční výdělek žalobce u Policie ČR byl v prvním

čtvrtletí roku 2008 ve výši 39.194,- Kč. Žalobci zaměstnání u společnosti Xxx, a.s., zprostředkoval svědek Jan B., tehdejší předseda představenstva společnosti, který se z minulosti se žalobcem znal asi patnáct let. Pracovní poměr u této společnosti ukončil žalobce dohodou ke dni 31.3.2009, sám žalobce tvrdil, že to bylo z důvodu probíhajícího trestního řízení. Svědek B. vypověděl, že pracovní poměr byl se žalobcem ukončen za situace, kdy firma chtěla požádat o bezpečnostní prověrku a účast žalobce ve firmě byla problém, proto se dohodli, že žalobce z firmy odejde. Svědkovi nebylo známo, jak to nakonec s bezpečnostní prověrkou firmy dopadlo, odešel z ní zakrátko po žalobci. Soud ovšem ze sdělení NBÚ ze dne 9.12.2010 zjistil, že řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro styk s utajenými informacemi bylo u žalobce zahájeno až v této době. Toto řízení nebylo skončeno ani do 15.11.2012. Konečně soud i zjistil, že žalobce byl od 10. do 14. 5. 2010 hospitalizován k dovyšetření stavu tlakové bolesti na hrudi a námahové dušnosti, stav byl uzavřen jako obtíže při dlouhodobé exhauci. Dle propouštěcí zprávy byl stav žalobce s největší pravděpodobností vyvolán dlouho probíhající stresovou situací spojenou se soudním řízením. Konečně soud i zjistil, že žalobce u žalované uplatnil nárok na zaplacení předmětné částky dopisem ze dne 12.7.2012.

Takto zjištěný skutkový stav hodnotil soud I. stupně po stránce právní dle zák.č. 82/1998 Sb. a konstatoval, že ze zprošťujícího rozsudku vyplývá, že rozhodnutí o zahájení trestního řízení vůči žalobci bylo nezákonné, žalobce má proto nárok na náhradu škody i nemajetkové újmy, která mu v důsledku nezákonného rozhodnutí o jeho trestním stíhání vznikla. Nejprve soud za užití § 31 odst. 1, 3 zák.č. 82/1998 Sb. (dále též i OdpŠk.) rozhodl o nároku žalobce na náhradu škody spočívající v účelně vynaložených nákladech na právní zastoupení. Žalobci na tento nárok přiznal celkem částku 143.010,- Kč, když seznam úkonů, za něž byla náhrada přiznána, uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Soud mimo jiné nepřiznal žalobci nárok na náhradu nákladů spojených se spisem žádosti o přezkoumání postupu dozorujícího státního zástupce ze dne 210.1.2009 a dále i za sepis stížnosti dle § 16b zákona o státním zastupitelství ze dne 1.6.2009 a rovněž za prostudování spisu zástupcem žalobce 11.11.2009, 25.8.2010 a 10.4.2012. Dovodil, že tyto úkony nebyly vynaloženy účelně, ve vztahu k prostudování spisu poukázal na to, že odměna náleží právnímu zástupci pouze za studium spisu při ukončení vyšetřování.

Ve vztahu ke zbývajícimu nároku na náhradu škody spočívající v ušlém výdělku ve výši 1,291.000,- Kč dospěl soud k závěru, že tento nárok vůbec není dán. Dovodil, že žalobce ukončil služební poměr dobrovolně a že mezi ukončením služebního poměru a nezákonným rozhodnutím není dána příčinná souvislost, když žalobce nastoupil do jiného zaměstnání s téměř dvojnásobným měsíčním příjmem. Rovněž soud I. stupně dovodil, že příčinná souvislost není dána ani mezi nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání a ukončením pracovního poměru žalobce u společnosti Xxx a.s. Soud I. stupně poukázal na to, že žalobce zde pracovní poměr ukončil dohodou, navíc již do pracovního poměru byl přijímán za situace, kdy společnost o jeho trestním stíhání věděla. Ukončení pracovního poměru nelze klást ani do souvislosti s ověřováním bezpečnostní prověrky pro žalovaného, když k té došlo déle než rok po ukončení pracovního poměru. S ohledem na všechny tyto okolnosti hodnotil soud I. stupně jako nevěrohodnou výpověď svědka B., dle níž důvodem ukončení pracovního poměru žalobce u společnost Xxx, a.s, mělo být právě jeho trestní stíhání. Tato skutečnost je v rozporu s výše uvedenými skutečnostmi a výpověď svědka B. zpochybňuje i jeho dlouhodobý přátelský vztah k žalobci. Protože změna zaměstnání žalobce od policie ke společnosti Xxx, a.s., a dále ke společnosti Xxx nebyla nijak v příčinné souvislosti s trestním stíháním žalobce, nemohla dle závěrů soudu I. stupně žalobci ani v souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním vzniknout škoda na výdělku.

Konečně soud posuzoval i důvodnost uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy a dospěl k závěru, že tento nárok žalobce uplatněný dle § 31a OdpŠk. je dán a s ohledem na všechny okolnosti případu je namístě jako satisfakci přiznat finanční částku. Na jedné straně soud poukázal na to, že žalobci nehrozil vysoký trest, na druhé straně bylo jeho trestní stíhání předmětem zájmu i celostátních médií, když se jednalo o kauzu, která byla dávana do souvislosti s ovlivňováním volitelů při volbě prezidenta republiky. Pro peněžitou náhradu dle soudu I. stupně svědčí již i délka trestního stíhání v rozsahu tří let a osmi měsíců, naopak dle závěrů soudu I. stupně nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že musel pod tíhou trestního stíhání změnit zaměstnání. Konečně soud i dovodil, že v řízení nebylo prokázáno, že by trestní stíhání žalobce bylo jedinou příčinou jeho zdravotních potíží. Těmi mohly být i další okolnosti (jeho dopravní nehoda či špatný zdravotní stav jeho manželky). Na základě těchto hodnocení soud I. stupně shledal přiměřeným zadostiučiněním částku 80.000,- Kč, proto v této části žalobě u tohoto nároku vyhověl, ohledně zbývající požadované částky 1,920.000,- Kč žalobu zamítl.

Soud I. stupně ve svém vyhovujícím výroku žalobci přiznal nejen částku 223.100,- Kč, ale i úroky z prodlení z této částky, a to od 13.1.2013, tedy ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty stanovené v § 14 Odp.Šk., ve které měla žalovaná nárok žalobce uspokojit. Soud žalobci přiznal úrok z prodlení ve výši 7,05 %, neboť v takové výši byla v rozhodné době zákonná sazba, pokud bylo o 0,7 % požadováno více, žalobu zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř. dle úspěchu ve věci, když každý z účastníků měl ve věci úspěch jen částečný. Předmětem řízení byly tři nároky žalobce, v jednom z nich byl žalobce úspěšný co do základu, přičemž výše plnění závisela na úvaze soudu (zadostiučinění), ve druhém byl zcela neúspěšný (ušlý výdělek) a ve třetím byl úspěšný jen částečně.

Proti tomuto rozsudku podal do zamítavého výroku II. i do výroku III o nákladech řízení odvolání žalobce. Ve vztahu k prvnímu uplatněnému nároku na náhradu nákladů obhajoby namítal, že mu tato náhrada měla být přiznána za sepsání žádosti o přezkum postupu dozorujícího státního zástupce ze dne 20.1.2009, sepsání stížnosti dle § 16b zákona o státním zastupitelství ze dne 1.6.2009 a dále za nahlížení do spisu ve dnech 11.11.2009, 25.8.2010 a 10.4.2012. Uváděl, že žádost i stížnost byly nepochybně účelně vynaloženými úkony obhajoby a rovněž s ohledem na rozsah spisu bylo další studium spisu nezbytné. Odvolání směřovalo i do celého zamítavého výroku o náhradě ušlé mzdy. Žalobce znovu uváděl, že u policie pracoval 27 let, neměl důvody pracovní poměr ukončovat a odešel pouze z důvodu očekávaného a následně realizovaného trestního stíhání jeho osoby. V důsledku toho mu ušla mzda, kterou vyčíslil v žalobě, žádal tedy, aby mu tato mzda v celkové požadované výši byla přiznána. Konečně žalobce namítal, že částka 80.000,- Kč v žádném případě odpovídajícím způsobem nesaturuje vzniklou nemajetkovou újmu. Pokud by žalobci byl uložen trest, třeba i bez odnětí svobody, vyřadil by jej společensky, pracovní a ekonomicky z dosavadního běžného života. Toto vědomí na žalobě intenzívně působilo po celou dobu trestního stíhání, kauza se pravidelně po tuto dobu objevovala v médiích a nemohl se jí vyhnout. Žalobce i znovu zdůrazňoval, že od policie odešel právě z důvodu trestního stíhání. Navrhl tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě zcela vyhověl.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako správného z důvodů v něm uvedených.

Odvolací soud na základě podaného odvolání a v jeho mezích přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo dle § 212 a § 212a o.s.ř. Když i některé důkazy opakoval, dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro konečné rozhodnutí ve věci.

Ze žádosti o přezkum postupu dozorujícího státního zástupce dle § 157a trestního řádu učiněné žalobcem jako obviněným v jeho trestní věci odvolací soud zjistil, že v této žádosti žalobce uváděl, že DVD, které zachycuje schůzku Jiřího Weigla a Miroslava Šloufa, předal pracovníkovi ÚZSI Petru B. v rámci běžné spolupráce mezi ÚZČ a ÚZSI, když tento postup odpovídal dlouhodobé praxi, a následně i údaje o tom zapsal do svého počítače. Státní zástupkyně ovšem udělila pracovním inspekce MV pokyn zrušit původně vyžádané odborné vyjádření kriminalistického ústavu, které mělo uložení těchto údajů do počítače žalobce potvrdit. Stížnost s odkazem na nález Ústavního soudu ČR sp.zn. III. ÚS 617/2000 namítala, že taková selekce důkazů již ve stádiu vyšetřování je nepřipustná, neboť znamená předběžné hodnocení důkazů dle úvahy vyšetřovacího orgánu. Ve stížnosti na dozorující státní zástupkyni učiněné dle § 16b zákona o státním zastupitelství vytýkal žalobce jako obviněný státní zástupkyni trvalý únik informací z vyšetřovacího spisu do médií s tím, že ho tento postup poškozují. Znovu namítal, že při vyšetřování nejsou prováděny důkazy jím navržené, které prokazují nevinu obviněného, tedy složky vedené o tomto případu u policie, které prokazují, že žalobce jako policista postupoval v dané věci v souladu s ustálenými postupy. Z trestního spisu odvolací soud i zjistil, že právní zástupce žalobce skutečně dne 11.11.2009 nahlížel do spisu, dne 25.8.2010 pouze převzal protokol o hlavním líčení, záznam o tvrzeném studiu spisu zástupcem žalobce dne 10.4.2012 se v trestním spisu vůbec nenachází.

Z rozsudku zdejšího soudu jako soudu odvolacího sp.zn. 5 To 417/2011, kterým byl žalobce obžaloby zproštěn s tím, že skutek není trestným činem, tento odvolací soud zjistil, že i v odvolání Ing. D. znovu namítal, že v souladu s obvyklými postupy jeho útvaru vyžádal záznam schůzky Ing. Šloufa a dr. Weigla. Postupoval tak na základě žádosti obžalovaného B., od něj měl příslib písemné žádosti o spolupráci, která také na jeho útvar došla. DVD tak následně Petru B. předal, rozhodně nevěděl, jak Petr B. následně hodlá tyto záznamy použít. Trestní odvolací soud konstatoval, že odvolateli Ing. D. je třeba dát za pravdu v tom, že neporušil zásadním způsobem žádné zákony ani interní předpisy policie, za vinu by se mu mohlo dát pouze to, že byl příliš horlivý a předal vyžádané DVD ještě předtím, než byl jeho útvar o vyžádání takového záznamu požádán písemnou formou. Ani toto jeho pochybení však ještě samo o sobě neznamenalo to, že si byl Ing. D. vědom toho, proč je zmíněný záznam vyžadován, a zejména toho, že není požadován ke služebním účelům, ale naopak k jeho zveřejnění a diskreditaci na něm zachycených osob. Zde je dán nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku a odvolací soud konstatoval, že právě s ohledem na nedostatek subjektivní stránky trestného činu nelze jednání obžalovaného posuzovat jako trestný čin. Samo vrácení záznamu na DVD řediteli Hotelu Savoy by pak mohlo být pouze kázeňským přestupkem.

Z lékařské zprávy podepsané primářem interního oddělení Ústavu lékařského zdravotnictví MUDr. Petrem Halatou odvolací soud zjistil, že stav Ing. D., který byl přijat k hospitalizaci k dovyšetření námahové dušnosti až pocitu tlaku na hrudi, byl tento s největší s největší pravděpodobností vyvolán dlouhotrvající stresovou situací spojenou se soudním řízením.

Po výše uvedeném doplnění dokazování i odvolací soud uzavírá, že rozhodnutí o trestním stíhání žalobce bylo nezákonné, je tedy ve smyslu § 1 odst. 1, § 5 písm. a/, § 7

odst. 1, § 8 odst. 1, § 31 a § 31a zák.č. 82/1998 Sb. dána odpovědnost státu za případnou škodu a nemajetkovou újmu, která tímto nezákonným rozhodnutím žalobci vznikla.

Ve vztahu k prvnímu uplatněnému nároku na náhradu nákladů obhajoby dle § 31 odst. 1, 3 zák.č. 82/1998 Sb. dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalobce namítající účelnost nákladů za pět nepřiznaných úkonů právní pomoci je důvodné jen ohledně dvou z nich. Jedná se o žádost o přezkum postupu dozorcího státního zástupce učiněnou dle § 157a trestního řádu dne 20.1.2009 a rovněž i o stížnost na státního zástupce dle § 16b zákona o státním zastupitelství z 1.6.2009. V prvním z těchto úkonů žalobce prostřednictvím svého zástupce s odkazem na judikaturu Ústavního soudu namítal nepřipustnou selekci důkazů již ve stádiu vyšetřování, lze tak přisvědčit žalobci, a to i s ohledem na výsledek řízení, že tento úkon byl učiněn účelně v rámci obhajoby. Zčásti stejné argumenty obsahuje i stížnost učiněná dle § 16b zák. o státním zastupitelství, navíc i odvolací soud za účelný náklad související s obhajobou považuje obranu proti zveřejňování dílčích výsledků vyšetřování a dehonestaci žalobce. Soud I. stupně správně vyšel z toho, že v dané věci odměna za jeden úkon právní služby činila v rozhodné době částku 1.500,- Kč, k úkonu ještě náležela paušální náhrada na výdaje advokáta s úkonem spojené ve výši 300,- Kč a náhrada DPH z těchto částek (§ 10 odst. 3 písm. b/, § 7 bod 4, § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. - advokátního tarifu, § 137 odst. 3 o.s.ř.). Náhrada za jeden úkon přiznané služby tak činila 2.160,- Kč a celkem přiznaná náhrada 4.320,- Kč.

Ohledně náhrady spojené s prostudováním spisu právním zástupcem žalobce ve dnech 11.11.2009, 25.8.2010 a 10.4.2012 soud I. stupně správně tuto náhradu nepřiznal. Z výše uvedeného doplnění dokazování přitom vyplývá, že ve skutečnosti je z trestního spisu prokázáno nahlížení do spisu pouze dne 11.11.2009, dne 25.8.2010 byl vyzvednut pouze protokol o jednání a dne 10.4.2012 dokonce již bylo trestní stíhání žalobce ukončeno. Je ale především správný závěr soudu I. stupně, že za prostudování spisu náleží odměna pouze za jeden úkon spojený s jeho studiem při skončení vyšetřování, a to dle § 11 odst. 1 písm. f/ vyhl.č.177/1996 Sb., a tuto náhradu také soud I. stupně přiznal. K námitce žalobce, že věc vyžadovala opakované studium, odvolací soud uvádí, že trestní řád s takovým průběžným studiem spisu zástupcem obviněného počítá, když trestně stíháný i jeho právní zástupce se logicky seznamují s trestním spisem průběžně při účasti u jednotlivých úkonů trestního stíhání. Konečně seznámení se spisem je navíc a slouží v zásadě jen ke shrnutí již dříve získaných poznatků.

Odvolací soud výše uvedené shrnuje tak, že u prvního uplatněného nároku shledal odvolání důvodným jen ohledně částky 4.320,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,05 %, proto v této části dle § 220 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně změnil a předmětnou částku přiznal. Ohledně zbývajících požadovaných částek u tohoto nároku odvolací soud dle § 219 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdil.

Odvolací soud dále přezkoumal rozsudek soudu I. stupně i ohledně druhého uplatněného nároku žalobce, tedy ohledně nároku na zaplacení 1,291.000,- Kč, požadovaného jako náhradu za ztrátu na výdělků. V této části shledal odvoláním napadený zamítavý výrok rozsudku soudu I. stupně správným. Zde se odvolací soud ztotožňuje s přesvědčivým závěrem soudu I. stupně, že žalobce neprokázal, že by ukončení jeho pracovního poměru u společnosti Xxx, a.s., bylo v příčinné souvislosti s probíhajícím trestním stíháním, zahájeným vůči žalobci nezákonným rozhodnutím. Soud I. stupně správně poukázal na to, že probíhající trestní stíhání nehrálo roli při uzavření pracovní smlouvy se žalobcem, rovněž k ukončení smlouvy došlo dohodou. Původní, jen obecné, tvrzení žalobce, že důvodem ukončení tohoto pracovního

poměru bylo jeho trestní stíhání, bylo následně upřesněno tak, že důvodem pro ukončení pracovního poměru bylo, že NBÚ zahájil řízení o trvání jeho bezpečnostní prověrky. Toto tvrzení však bylo vyvráceno skutečností, že k zahájení řízení NBÚ zde došlo až v prosinci 2010. Výpověď svědka B., prokazující tvrzení žalobce, považuje i odvolací soud za nevěrohodnou, když je v rozporu s výše uvedenými listinnými důkazy. I odvolací soud zde při hodnocení věrohodnosti tohoto svědka přihlédl k jeho dlouhodobému přátelskému vztahu k žalobci a navíc i ke skutečnosti, že svědek B., který žalobce přijal ke společnosti, ukončil pracovní poměr u této společnosti krátce po žalobci. Nebyl-li tedy pracovní poměr žalobce u společnosti Xxx, a.s., ukončen v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním, není dán ani nárok žalobce na rozdíl mezi příjmem žalobce u této společnosti a jeho následným příjmem u společnosti Xxx. Stejně tak nevznikla žalobci škoda ve vyšší rozdílu mezi jeho příjmem u Policie ČR a jeho mírně nižším příjmem dosahovaným od 1.4.2009 poté, co žalobce od společnosti Xxx, a.s., odešel u společnosti Xxx, když je i nutno přihlédnout k výsluhovému příspěvku, který, jak žalobce připustil, mu byl po zprošťujícím rozsudku doplacen. Odvolací soud tedy z tohoto důvodu rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku ohledně nároku žalobce na náhradu ušlého výdělků ve výši 1,291.000,- Kč dle § 219 o.s.ř.

Je správný závěr soudu I. stupně, že s ohledem na povahu trestní věci bylo již řízení nepřiměřeně dlouhé, stejně tak je správné zjištění soudu I. stupně o nečinnosti orgánů činných v trestním řízení v druhé polovině roku 2009. S ohledem na výsledek trestního řízení a závěry obsažené ve zprošťujícím trestním rozsudku zdejšího soudu však neobstojí závěr soudu I. stupně, že řízení bylo složité a že se na jeho délce zásadním způsobem podílel právě žalobce. Zdejší trestní soud totiž ve svém zprošťujícím rozsudku vytkl soudu I. stupně, že ve vztahu k v obžalobě tvrzeným trestným činům žalobce řádně nezkoumal, zda je naplněna subjektivní stránka těchto trestných činů, tedy zda ke spáchání trestného činu došlo úmyslně či z nedbalosti. Přitom žalobce (viz například výše uvedenou stížnost učiněnou dle § 157a trestního řádu) od počátku trestního stíhání tvrdil, že nevěděl a nemohl vědět, že pracovník ÚZSI Petr B. vyžaduje záznam schůzky Šlouf-Weigl k tomu, aby ho mohl zveřejnit, a žalobce rovněž od počátku tvrdil, že jeho postup při předání DVD v zásadě odpovídal ustáleným postupům při spolupráci mezi Útvarem zvláštních činností Policie ČR a ÚZSI. Na skutečnosti, že žalobce od počátku tvrdil okolnosti svědčící o tom, že trestný čin nespáchal, nic nemění ani jeho pochybení spočívající v tom, že záznam se schůzkou po zveřejnění vrátil řediteli hotelu Savoy, když v tomto případě mohlo jít maximálně o kárné provinění.

Ve vztahu k povaze trestní věci lze přisvědčit soudu I. stupně, že trest hrozící žalobci by svědčil pro nižší satisfakci. Tuto hrozbu nižším trestem však podstatně převažují negativní následky trestního stíhání na život žalobce, což naopak svědčí pro poskytnutí vyšší satisfakce. Trestním stíháním žalobce dle § 158 a § 178 trestního zákona byla výrazně zpochybněna jeho profesní i osobní integrita do té doby bezúhonného člověka a nadprůměrně hodnoceného policisty specializovaného útvaru s celostátní působností (viz zejména výpověď svědka Š.). Odvolací soud přitom nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že odchod žalobce od Policie ČR byl bez příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním a žalobce odešel od policie čistě z ekonomických důvodů. Příčin vzniku nemajetkové újmy (obdobně jako u škody) může být více a příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a újmou je dle ustáleného výkladu (viz například s. 1067 prvního dílu Velkého komentáře k občanskému zákoníku, C.H.Beck, 2008) dána tehdy, jestliže je nezákonné rozhodnutí ve vztahu k vzniklé nemajetkové újmě příčinou podstatnou, bez které by k nemajetkové újmě nedošlo. Zde se dle odvolacího soudu jedná o takový případ. Žalobce, jak bylo zjištěno z výpovědi svědka Š., by skutečně mohl i po zahájení trestního stíhání u policie zůstat, ale byl by postaven mimo

službu pouze s 60 % dosavadního příjmu, z kterých by mohl obtížně uživit rodinu, zejména pokud jeho manželka očekávala narození dítěte. Za této situace lze dle odvolacího soudu za jednu z příčin odchodu žalobce od policie na lépe placené místo u soukromé společnosti nepochybně považovat jeho trestní stíhání. Protože žalobce u Policie ČR předtím pracoval 27 let a dosáhl poměrně významného služebního postavení, považuje odvolací soud za věrohodné jeho tvrzení, že nebýt zejména této výše uvedené okolnosti spojené s trestním stíháním, od policie by neodešel. Tento závěr podporuje kromě uvěřitelného profesního zájmu žalobce o dosavadní práci i určitá jistota spojená s prací ve služebním poměru na rozdíl od práce v soukromé sféře. Zde lze poukázat na to, že i když žalobce od Policie ČR odešel do zaměstnání s vyšším příjmem, tento pracovní poměr žalobci nevydržel ani rok, po kratší době bez zaměstnání žalobce do pracovního poměru nastoupil, již však s nižším příjmem, než jaký měl u policie. Odvolací soud tedy k této otázce shrnuje svůj závěr tak, že trestní stíhání žalobce se nepochybně výrazně negativně projevilo i v jeho profesním životě.

Soud I. stupně správně dovodil, že negativní následky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce byly zvyšovány pravidelným referováním celostátních médií o této věci. Jak ovšem vyplývá z odvolacím soudem přiznané výše satisfakce, položil tento soud na výše uvedenou skutečnost větší důraz než soud I. stupně. Žalobce zájem celostátních médií o jeho trestní věc prokázal, odvolací soud navíc považuje za obecně známé, že v souvislosti s volbou prof. ing. Václava Klause prezidentem republiky na druhé funkční období byla schůzka ing. Šloufa a dr. Weigla opakovaně zprávou č. 1 v celostátních médiích, a rovněž tak bylo opakovaně jednou z hlavních zpráv televize i celostátních deníků trestní stíhání žalobce i Petra B., a to v souvislosti s předáním záznamu o této schůzce do médií. Referování o této věci nebylo možno ve veřejném prostoru uniknout a tato okolnost i zvyšovala negativní tlak na žalobce.

Konečně odvolací soud vyšel i z lékařské zprávy o hospitalizaci žalobce ve dnech 10.–14.5.2010, dle níž měly jeho zdravotní obtíže spočívající v tlakové bolesti na hrudi a námahové dušnosti pravděpodobný původ v dlouhodobém stresu vyvolaném trestním stíháním. Spekulace soudu I. stupně, že příčinou zdravotních potíží žalobce mohlo být i něco jiného, zde nebyly namístě, neboť tento závěr o souvislosti zdravotních obtíží žalobce s trestním stíháním byl podložen odbornými závěry lékaře. Za situace, kdy soud I. stupně neměl k dispozici jiné odborné vyjádření, které by výše uvedenou lékařskou zprávu zpochybnilo, nepřislušelo soudu I. stupně, aby sám o této otázce činil odlišné závěry.

Odvolací soud tedy výše uvedené shrnuje tak, že nezákonné a navíc s ohledem na povahu věci nepřiměřeně dlouhé trestní stíhání žalobce mělo výrazně negativní vliv na profesní i osobní život žalobce a přivedilo mu i určité zdravotní problémy. S ohledem na všechny výše uvedené okolnosti považuje přiznanou satisfakci ve výši 80.000,- Kč za nepřiměřeně nízkou, dle jeho závěrů odpovídá zákonným i judikатурním kritériím částka ve výši 250.000,- Kč. Z tohoto důvodu odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ohledně tohoto nároku v zamítavé části změnil a přiznal žalobci dalších 170.000,- Kč, pokud bylo požadováno ještě navíc zaplacení 1,750.000,- Kč, rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku ohledně tohoto nároku dle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to včetně správného výroku o příslušenství. Zde odvolací soud jen dodává, že částka 2,000.000,- Kč, jako satisfakce požadovaná žalobcem, se zcela vymyká výši zadostiučinění přiznávaného soudní praxí v případech, které do života nezákonně stíhaných osob zasáhly obdobným způsobem jako u žalobce.

Z výše uvedených důvodů tedy odvolací soud rozsudek soudu I. stupně svým výrokem I. v zamítavém výroku II. dle § 220 o.s.ř. změnil jen tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci dalších 174.320,- Kč (170.000,- Kč + 4.320,- Kč), a to spolu se 7,05% úrokem z prodlení, když jeho výše odpovídá § 517 obč. zák. a vládnímu nařízení č. 142/1994 Sb., ve znění účinných v rozhodné době.

Ohledně zbývajících požadovaných 3,072.860,- Kč spolu s úroky z prodlení z této částky a ohledně 0,7% úroku z částky 3.470,20 Kč (přesahujícího úroky zákonné) odvolací soud dle § 219 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdil.

Ve vyhovujícím výroku I. ohledně částky 223.100,- Kč s příslušenstvím nebyl rozsudek soudu I. stupně odvoláním napaden a zůstal nedotčen (§ 206 odst.2 o.s.ř.).

O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 1 o.s.ř. za užití § 142 odst. 2 o.s.ř. Předmětem řízení skutečně byly tři nároky, žalobce byl převážně úspěšný v nároku na náhradu škody spočívající v nákladech obhajoby, který mu byl přiznán v částce 147.420,- Kč, výše přiznané satisfakce (250.000,- Kč) zde závisela na úvaze soudu, když § 31a OdpŠk je zde normou s relativně neurčitou hypotézou. Žalobce však byl převážně neúspěšný, neboť jeho nárok na náhradu škody na výdělku ve výši 1,291.000,- Kč nebyl po právu. Výše uvedeným okolnostem tedy odpovídá výrok, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže by Nejvyšší soud ČR na základě dovolání podaného do dvou měsíců od jeho doručení u soudu I. stupně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolatel musí být zastoupen advokátem.

V Praze dne 10. dubna 2015

JUDr. Milan Chmelíček, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marta Vyhnalová